

fremmed Ejendom fortsætter og afslutter deres Virksomhed i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler.

Loven traadte i Kraft 15. Maj 1948 og har Gyldighed indtil *Udgangen af December 1948.*

Ændringsforslaget om den nye Affattelse af Lovforslaget var stillet af Handelsministeren og tiltraadt af hele Udvalget med Undtagelse af Aksel Larsen og Bjørner. Sidstnævnte kunde dog subsidiært tiltræde Forslaget.

I Betænkningen udtaler et *Mindretal inden for Flertallet* (Jørgen Gram, Himmelstrup, Axel Kristensen, Thorkil Kristensen og Anker Lau), at det er „*med allerstørste Betænkelighed, man fortsætter den hidtidige Bemyndigelseslovgivning.*“

Det kan ikke undgaas, at der ved det hittidige System sker væsentlig Skade paa dansk Erhvervsliv. En naturlig Udvikling hindres ved, at man i saa høj Grad maa fastholde og træffe Afgørelser paa Basis af Tilstande i 30'erne. Derved skabes i Virkeligheden *Monopoler med næsten sikker Fortjeneste og kun ringe Risiko*, hvad der dræber Initiativet. Virksomheder, der ikke har nogen Eksistensmulighed under frie Forhold, forbruger Investeringsmulighed og trækker Arbejdskraft til sig, der naturligt skulde have været anvendt til en Eksportproduktion, der skulde have muliggjort en Import af billigere Varer, saaledes at Lefevoden var blevet højere og Prisniveauet lavere til Gavn for Landets Konkurrenceevne.

Systemet medfører, at Embedsmændene skal træffe Afgørelser om Forhold, de ikke kan kende til Bunds, de være nok saa dygtige. Administrationen stilles over for den uløselige Opgave at skulle behandle en Mængde Virksomheder ligeligt, selv om de ikke er ens, og da dette er umuligt, maa man i Stedet for rigtige og retfærdige Afgørelser træffe skematiske Afgørelser, der i en Række Tilfælde maa blive aabenbart urimelige og skadelige. Retsbevidstheden krænkes alvorligt derved, at Rigsdagen ikke skaber Retsregler, som en Administration skal administrere, men giver Administrationen Ret til at træffe hensigtsmæssige og skønsmæssige Afgørelser.

Det maa derfor dybt beklages, at Forudsætningerne for Lovens Bortfald eller virkelige Begrænsning ikke er bragt til Veje ved en Fortsættelse af et Lovgivningsarbejde, der skaber Balance mellem Varer og Købeevne.

Danmarks daarlige Høst i 1947, hvorved Landet mistede en betydelig Eksport- og Importevne, skaber naturligvis ogsaa betydelige Vanskeligheder. Ud fra disse faktisk eksisterende Vilkaar er vi gaaet med til at forlænge Loven indtil Udgangen af December 1948. Naar vi finder det rimeligt kun at forlænge